

законодавној надлежности, чиме су добиле своју обавезујућу снагу. Старо право је задржало своју валидност. У погледу валидности, нема разлике између „преуставног“ и „постуставног“ права. Легитимитет различитих (политичких) система, током последњих пола века, неважан је из ове перспективе, односно из угла уставности закона не чини смисаону категорију. Без обзира на датум ступања на снагу, сваки важећи закон мора се ускладити са новим уставом – подвукао је Уставни суд. Уставни суд је нагласио да не може занемарити историју, јер и сам Суд има историјски мандат. Уставни суд је носилац парадокса „револуције владавине права“: у процесу постизања владавине права, почевши са Уставом и испољавајући се кроз мирне промене система, Уставни суд, у границама својих овлашћења, мора безусловно гарантовати усклађеност законодавне власти са уставом.

Нови устав Мађарске, назван Основним законом, усвојен је 2011, а на снагу је ступио јануара 2012. године. Он предвиђа прилично сложено виђење континуитета са достигнућима историјског устава земље (Мађарска до 1949. године није имала писани устав), као и дисконтинуитета са тоталитарним режимима XX века. Концепт историјског устава поменут је у Преамбули и у ставу о средствима за тумачење устава. Према мишљењу Венецијанске комисије о новом мађарском уставу, „позивање на историјски устав је прилично нејасно, јер су постојале различите фазе у развоју различитих историјских ситуација у Мађарској, те стога не постоји јасна, нити консензусом усвојена сагласност о изразу 'историјски устав'“. Позивање на историјски устав је необично, али разумљиво. Необично је стога што су у последња два века, готово све европске државе донеле писане уставе. Поред Енглеске, само је још Мађарска, до 1949. године, имала неписани устав. Тумачећи независност судства, мађарски Суд се могао сетити прекретница у правној историји Мађарске, попут Акта о судству од 1869. године, који је са великом прецизношћу бранио гаранције судске независности. Оспорена одредба новог устава (члан R) подвлачи важност достигнућа, а не историјског устава као таквог. У својој одлуци, Уставни суд је подвукао: Основни закон „отвара врата“ према историјским димензијама нашег јавног права, наводећи нас да се усредсредимо на преседане институционалне прошлости, без које би наша савремена правна култура, била без корена.

Питање континуитета и дисконтинуитета недавно је покренуто и у другом смислу. Када је усвојен нови устав, расправљало се о томе да ли ће судска пракса, настала под старим уставом, остати на снази или постати застарела. Предложено је да устав треба да прогласи да су све претходне одлуке Уставног суда изгубиле правну снагу. На срећу и с правом, та идеја је одбачена, јер је Уставни суд изрекао да, када су текст и тумачење контекста старог и новог устава истоветни, претходне одлуке (прецеденти)